

AANTEKENEN

**ook per fax 088 361 0132
per email aan wederpartij**

Rechtbank Noord-Holland
Postbus 1621
2019 HA Haarlem

Leidsegracht 24 sous
1016 CL Amsterdam
The Netherlands
T +31 (0)20 737 02 18
F+ 31 (0)20 524 82 46
phon@vandenbiesen.eu
www.vandenbiesen.eu

Amsterdam, 2 augustus 2021

Uw kenmerk: HAA 20 / 6753 GEMWT V00
Ons kenmerk: D20200001

**Betreft: aanvulling beroepsgronden voor het beroep gericht tegen twee
beslissingen op bezwaar van de Burgemeester van Haarlemmermeer van 28
oktober 2020**

Geachte College,

Hierbij de gronden van het door mij bij faxbrief van 7 december 2020 ingestelde beroep tegen de beide beslissingen op bezwaar die de burgemeester van Haarlemmermeer, gecombineerd in een besluit van 28 oktober 2020, heeft genomen. In het navolgende behandel ik de beide beslissingen en zal concluderen met het verzoek dit beroep gegrond te verklaren en het bestreden besluit te vernietigen om vervolgens de beide bezwaarschriften tegen de beide beroepen alsnog gegrond te verklaren en de beide primaire besluiten te vernietigen.

Ik begin met enige opmerkingen van algemene aard, behandel dan de relevante feiten waaronder in het bijzonder een op verzoek van eisers vervaardigd deskundigenbericht d.d. 25 juni 2021; daarna sta ik kort stil bij het advies van de bezwaarschriftencommissie, waarna bij de bespreking van het bestreden besluit vooral het relevante recht nog aan bod komt.

Inhoudsopgave

Algemeen	2
Relevante feiten.....	2
Het advies van de Bezwaarschriftencommissie	9
Het bestreden besluit van de Burgemeester - beperkingenbesluit.....	9
het beperkingenbesluit – algemeen	10
het beperkingenbesluit – afzonderlijke aspecten	14
ad Beperking in tijd.....	14
ad Beperking in locatie en ad Dellaertplein.....	15
tussenconclusie	16
Het bestreden besluit van de Burgemeester – het noodbevel.....	17
Conclusie	20

Algemeen

1. Eisers handhaven al hetgeen in deze zaak van hun kant eerder naar voren is gebracht (zie de stukken 1, 16, 19 en 32, volgens de telling in het door mr Dankbaar overgelegde procesdossier). Zij verzoeken de rechtbank deze stukken daadwerkelijk als onderdeel van hun standpunt te hanteren en mee te wegen.

Relevante feiten

2. De Luchthaven Frankfurt strijdt met Schiphol om de derde plaats van de grootste luchthavens van Europa, alleen Heathrow en De Gaulle zijn groter. Het gaat zowel in Frankfurt als in Amsterdam om zo'n 70 miljoen passagiers per jaar. Het bezwaarschrift van 10 december 2019 bevat foto's van de in het "Schiphol-plaza" van Frankfurt op 11 november 2019 gehouden demonstratie. Het was de 300^{ste}(!) demonstratie die op de Frankfurter luchthaven plaatsvond. De aantallen demonstranten varieerden per demonstratie sterk: van 100 tot 3.000 deelnemers. Op 11 november 2019 waren er ongeveer 1.000 demonstranten aanwezig in Terminal 1 (zie *Deutschlandfunk* van 12 november 2019: <https://www.deutschlandfunk.de/flugscham-zu-zuglust->

[aktion-deutschland-fliegt-nicht-fuer.1769.de.html?dram:article_id=463267](https://www.google.nl/maps/@50.0487362,8.5730588,3a,75y,36.74h,73.34t/data=!3m8!1e1!3m6!1sAF1QipMvGc3nuAKwhwMeNJ0s4M5FY6goB_beTTfogarP!2e10!3e1!16shttps:%2F%2Fh5.googleusercontent.com%2Fp%2FAF1QipMvGc3nuAKwhwMeNJ0s4M5FY6goB_beTTfogarP%3Dw203-h100-k-no-pi-0-ya66.60344-ro-0-fo100!7i3584!8i1792)).

De desbetreffende ruimte in Terminal 1 is aanzienlijk kleiner dan het middengebied op Schiphol Plaza; voor een indruk van de situatie in de hal van de luchthaven Frankfurt zie de bijgaande Google-link, welke afbeelding middels de halfronde pijltjes rechtsonder in het scherm eenvoudig 180 graden rond te draaien is

(https://www.google.nl/maps/@50.0487362,8.5730588,3a,75y,36.74h,73.34t/data=!3m8!1e1!3m6!1sAF1QipMvGc3nuAKwhwMeNJ0s4M5FY6goB_beTTfogarP!2e10!3e1!16shttps:%2F%2Fh5.googleusercontent.com%2Fp%2FAF1QipMvGc3nuAKwhwMeNJ0s4M5FY6goB_beTTfogarP%3Dw203-h100-k-no-pi-0-ya66.60344-ro-0-fo100!7i3584!8i1792). De demonstraties in Frankfurt werden aanvankelijk - lang geleden - door de autoriteiten verboden maar zijn uiteindelijk door rechterlijk ingrijpen geheel toegestaan.

3. Uit de stukken blijkt dat Greenpeace de gemeente Haarlemmermeer al in een vroeg stadium (September 2019) mondeling heeft aangekondigd dat er een demonstratie in de planning zat. Op 10 oktober 2019 is de demonstratie officieel schriftelijk gemeld.
4. Een precies aantal te verwachten deelnemers is toen nog niet genoemd maar dat gebeurde wel in de opvolgende communicatie tussen Greenpeace en de betrokken ambtenaren. Bij het begin van de communicatie tussen de gemeente en Greenpeace gaf de gemeente te kennen dat er in de regel op het Jan Dellaertplein ruimte is voor bijeenkomsten van omstreeks 1.000 personen. In een daaropvolgend gesprek werd dat getal zonder nadere toelichting door de gemeente bijgesteld naar 700 personen. Greenpeace besloot dat toen maar te aanvaarden teneinde het overleg niet te verstoren. In de brief van 22 november 2019 staat te lezen:

“Binnen zetten wij in op 500-1000 demonstranten. Buiten zullen wij op zaterdag en zondag van 12.00 uur tot 15.00 uur een ondersteunende manifestatie organiseren met muziek, theater, kunst en sprekers. Het is niet onze inzet dat hier meer dan 700 mensen tegelijkertijd aanwezig zijn.” (zie item 31 op de stukken-lijst van mr Dankbaar).
5. Het Beperkingenbesluit (beter: het grotendeels-verbodsbesluit) dateert van 29 november 2019, een week ná de zojuist aangehaalde brief, en gaat uit van 500 à 1000 binnen en 700 à 1000 buiten (zie pagina 1, tweede alinea). Dat getal klopt dus niet voor buiten: Greenpeace zei in de brief van 22 november wat anders, want liet weten dat het er buiten niet meer dan 700 zouden zijn. Uit de door Greenpeace gehanteerde bewoordingen (zie hierboven) kan worden afgeleid dat die 700 buiten voor een belangrijk deel afkomstig zouden zijn uit

de binnen-groep, zodat het binnen tussen 12 uur en 3 uur dus aanzienlijk rustiger zou zijn dan het geschatte aantal van 500 tot 1000 personen. Met andere woorden, het bestreden besluit is in elk geval op feitelijk onjuiste gronden genomen, en wel op gronden die van een hoger aantal demonstranten uitgaan dan de organisatoren van de demonstratie deden. Op basis waarvan verweerder die 700 tot 1.000 voor buiten hanteerde is niet duidelijk, onjuist is het wel. Maar het besluit bevat vervolgens wel een algeheel verbod voor binnen en een geheel nieuw, aantal van 200 voor het Jan Dellaertplein; dat is dus nog lager dan de aanvankelijk genoemde 1.000 die later al door de gemeente was verlaagd naar 700. Greenpeace heeft dit alles nog eens op een rij gezet bij mail van 5 december 2019 (item 14 op de stukken-lijst van mr. Dankbaar).

6. Greenpeace heeft het bureau “Crowd Professionals” gevraagd een deskundige, onderbouwde visie te geven op “Crowd management” op Schiphol in relatie tot de door Greenpeace destijds beoogde demonstratie. Het gaat om een beoordeling achteraf, zodat de deskundige ook commentaar heeft kunnen leveren op de door of namens verweerder in deze procedure ingenomen standpunten. Het rapport d.d. 25 juni 2021 gaat hierbij (**bijlage**) en is ook online beschikbaar (<https://www.greenpeace.org/static/planet4-netherlands-stateless/2021/07/20210625-Rapportage-Crowd-management-in-relatie-tot-Demonstratie-locatie-Schiphol.pdf>). De opsteller van het rapport kan bogen op een dijk van een kennis en ervaring, opgedaan bij de politie, zoals alleen al uit het eerste deel van zijn cv volgt:

“Drs. Ing. Harold Salomons, is in totaal 18 jaar werkzaam geweest bij de Eenheid Amsterdam van de Nationale Politie. Hij heeft daar vele functies vervuld waarvan de laatste jaren als Operationeel Specialist bij het Bureau Regionale Crisis- en Calamiteitenbeheersing. Harold bezit meer dan 14 jaar ervaring met grootschalige evenementen en SGBO's, met name vanuit de nevenfunctie van Commandant Crowd management en Crowd control. Tevens heeft hij zich breed ontwikkeld door ervaring als lid van de Landelijke Expertgroep Paraatheid en als lid van het Peer Review-team. Gedurende zijn periode in Amsterdam was Harold ondermeer verantwoordelijk voor het Crowd management bij grootschalige evenementen als Koningsdag, Sail, Giro d'Italia en de huldigingen van Ajax en het Nederlands Elftal op het Museumplein in Amsterdam.” (zie voor zijn volledige cv <https://www.crowdprofessionals.nl/teamlid/harold-salomons>)

7. Crowd-management is dus de invalshoek voor dit rapport en daarmee wordt aansluiting gezocht bij het belang dat ook de burgemeester daaraan bleek te

hechten. De burgemeester acht “effectief Crowd-management essentieel” met het oog op crisisbestrijding, criminaliteitspreventie en terrorismebestrijding (zie bijlage 2 bij het Beperkingenbesluit onder punt 4).

8. De deskundige was bij het opstellen van dit rapport overigens enigszins gehandicapt door de omstandigheid dat verweerder, noch de marechaussee, bereid bleken hem te woord te staan en/of inzage te geven in relevante achtergrondstukken. Verweerder laat niet na zich steeds op allerlei stukken te beroepen die niet – ook niet op een verstandig geredacteerd wijze – aan eisers bekend zijn gemaakt (bv. Crowd-Management Plan, Crisisbestrijdingsplan, Topdrukte Plan, “terreurprotocollen” e.d.). Het enkele noemen van “geheime” stukken kan uiteraard nooit een vervanging zijn voor een adequate onderbouwing van een besluit.
9. In elk geval geeft het deskundigenrapport wel inzicht in de denkwijze voor een typische Crowd-management benadering, zoveel mogelijk toegesneden op de onderhavige situatie:

“CrowdProfessionals heeft het advies gebaseerd op de wetenschappelijke beginselen van crowd management gericht op de bezoekersstromen en het veilig laten samenkomen van (grote) groepen mensen. Tevens maakt CrowdProfessionals daarbij gebruik van de ruime onderzoeks- en praktijkervaring met demonstraties en specifiek ten aanzien van de rol van de nood- en hulpdiensten. In dit rapport zijn adviezen geformuleerd die deze veiligheid bevorderen en de doorgaande publieksstromen op Schiphol zo min mogelijk zullen hinderen.” (pag 3. laatste alinea)

en

“Het vooraf en algemeen verbieden van het houden van demonstraties op de genoemde locaties binnen Schiphol Plaza achten wij, op basis van crowd-management technische gronden, niet gegrond, zeker niet vanuit de inspanningsverplichting die volgt uit de WOM en welke is bevestigd door overweging nummer 2 in het beperkingenbesluit waarin de burgemeester, onder meer, aangeeft de demonstratie zoveel mogelijk te willen faciliteren.” (pag 11, derde alinea)

10. De deskundige stelt op pagina 6 in zijn beschrijving vast dat het middengebied van Shopping Center Schiphol Plaza “interessant [is] voor het

uitvoeren van een demonstratie door de vele publieksbewegingen in combinatie met het vrij toegankelijk zijn van het gebied.” Dit is nu precies het type benadering dat past bij het daadwerkelijk mogelijk maken dat hier van het grondrecht van vrijheid van meningsuiting en vrijheid van demonstratie gebruik wordt gemaakt. Het ging en gaat eisers immers om het overbrengen van een duidelijk standpunt naar Schiphol, naar de media en tegelijk naar de komende en gaande vliegpassagier met diens eventuele aanhang. Dan moet je de demonstratie dus niet naar een ruimte achter het Sheraton hotel verwijzen want daar komt nog maar een minuscule fractie van het publiek dat via Schiphol Plaza naar binnen of naar buiten gaat. Om dezelfde reden was in wezen ook het Dellaertplein, althans het “toegewezen” meest van de passantenstroom verwijderde uiteinde van het Dellaertplein ook al volkomen ongeschikt.

11. Op pagina 8 van het rapport staat de deskundige dan uitgebreider stil bij een onderdeel van het beperkingenbesluit dat illustratief is voor de - vriendelijk gezegd - onvoldoende draagkrachtige wijze van redeneren en “motiveren” die in de bestreden besluiten veelvuldig wordt gehanteerd.
12. Het gaat om punt 34 van de onderbouwing van het beperkingenbesluit, waar een redenering wordt ontwikkeld die er eigenlijk op neer komt dat in verband met “Safety” helemaal niets mogelijk is op Schiphol Plaza omdat 7.500 personen voor Plaza het absolute maximum voor gelijktijdig aanwezigen zou zijn en, dat is de impliciete boodschap, eigenlijk altijd al aanwezig is. De deskundige laat duidelijk merken dit hele verhaal totaal ongeloofwaardig te vinden ook omdat Schiphol Plaza dan voortdurend aan zijn maximum capaciteit zou zitten. Dan zouden er toch wel met regelmaat extra maatregelen nodig zijn en zou de daarvoor benodigde infrastructuur zichtbaar en acuut inzetbaar moeten zijn.
13. En, zo werpt de deskundige op, waarom zou dan het winkelend publiek steeds géén strobreed in de weg worden gelegd maar voor het effectueren van een grondrecht geen ruimte zijn?
14. Kortom, hier demonstreert de burgemeester de volledig gebrekkige onderbouwing wel heel duidelijk.
15. De discussie wordt ook hier nogal bemoeilijkt omdat verweerder in punt 34 weer een niet-openbaar stuk aanhaalt: het Protocol Topdrukte. Maar misschien is de titel van dat document hier wél bruikbaar: wat er van dat document ook moge zijn, het lijkt er aldus op dat dat getal van maximaal 7500 personen zich dus alleen bij topdrukte voor doet. Dan nog snijden de

verbazing en de kritiek van de deskundige nog altijd hout, maar verder kunnen we het aantal van 7500, dat dus geldt bij topdrukte, dat wil zeggen voor augustus en niet voor december - als relevante factor voor de drukte van half december buiten beschouwing laten. Daar staat tegenover dat uit de stukken blijkt dat half december de drukte op iets meer dan de helft van het topdrukte-getal van augustus uit komt. Half december gaat het dus niet om die 7.500, maar om ongeveer 4.000. Aldus wordt zichtbaar hoeveel ruimte er onder het plafond van de topdrukte half december nog binnen Schiphol Plaza overblijft: ook in de *safety*-redenering van verweerder nog 3.500 personen. Volgens de destijds door Greenpeace afgegeven schatting zou de demonstratie binnen maximaal om 1000 demonstranten gaan. Voor een dergelijke hoeveelheid was in december dus moeiteloos ruimte te vinden.

16. Overigens zegt verweerder ook nog dat er op piekmomenten “in dit weekend” tot 50.000 personen in de Terminal zijn. Dat betekent dus ook dat het bij de échte topdrukte in de maand augustus om het dubbele aantal gaat. Maar die 50.000 die er volgens verweerder in het desbetreffende weekend op piekmomenten in de Terminal kunnen zijn vormen op zich al de helft van het totaal aan in- en opstappers voorzien voor 14 en ook voor 15 december (zie onderbouwing punt 12). Dit betekent dat het behalve tijdens die geprognosticeerde piekmomenten steeds behoorlijk rustig op Schiphol moet zijn omdat die andere 50.000 dan verspreid over de rest van de hele dag vertrekt en aankomt. Hoe men het ook wendt of keert als in december dergelijke pieken door Plaza kunnen worden verwerkt en in augustus pieken die dubbel zo groot zijn, valt met geen mogelijkheid in te zien dat Plaza in december ooit te klein zou kunnen zijn voor de demonstratie van max. 1000 personen die Greenpeace tijdig aan verweerder aankondigde.
17. De deskundige hanteert voor het berekenen van de mogelijkheden een conservatieve benadering door zijn eigen kengetal, “normaliter 2 tot 2,5 personen per m²” voor “binnen” met 25% à 40% te verlagen naar 1,5 personen per m². Hij voegt daar uitdrukkelijk aan toe:

“Zonder informatie over de daadwerkelijke bezoekersstromen in relatie tot de beschikbare capaciteit is het voor ons niet mogelijk om de (grenzen aan) veilige aantallen van (groepen van) demonstranten binnen de verschillende genoemde locaties binnen Schiphol Plaza nauwkeuriger te kwantificeren.” (pagina 11 van het rapport)

Zou het kengetal hier zijn aangehouden dan zou op de door de deskundige, overigens ook conservatief, geschatte 160 m² ruimte zijn voor 400 demonstranten. Dat ligt nog steeds zeer ver onder de beschikbare ruimte van

3.500 voor half december, maar het komt wel dichtbij de laagste schatting die Greenpeace steeds voor “binnen” hanteerde: 500 personen.

18. Dus als de burgemeester niet vanaf dag 1 het verbod op binnen demonstreren tot onbespreekbaar uitgangspunt had genomen, dan hadden de partijen elkaar met een realistische, oplossingsgerichte benadering van de hierboven besproken, beschikbare cijfers vermoedelijk best kunnen vinden op een door partijen te respecteren maximum volume aan demonstranten. Dat we dat nu niet weten komt omdat verweerder hierover nooit met Greenpeace heeft willen spreken; “binnen” was van het begin af verboden.
19. Het voorgaande geldt al helemaal als de burgemeester ook voor het Dellaertplein een realistische benadering had willen kiezen. Dan zou dat ook voor het Dellaertplein vermoedelijk tot overeenstemming hebben kunnen leiden. Maar ook daartoe heeft de wil steeds ontbroken.
20. De burgemeester heeft in het beperkingenbesluit nog opgenomen dat dan wel een ruimte achter het Sheraton hotel voor de demonstratie gebruikt mag worden. Helaas moet dat worden aangemerkt als een totaal-niet-serieuze benadering van de aangemelde demonstratie. Deze locatie ligt totaal geïsoleerd en totaal verwijderd van de stroom publiek die de demonstratie nu juist beoogt te bereiken. En die Sheraton ruimte is vanaf het Dellaertplein zelfs zo ingewikkeld en moeilijk te bereiken dat de burgemeester eisers *en passant* nog even voorschrijft dat Greenpeace daarvoor wel voldoende verkeersregelaars moet meebrengen. Vooralsnog laten eisers dit dieptepunt in de algehele bestuurlijke aanpak van verweerder maar even rusten.
21. Iets anders is dat de burgemeester de locatie Dellaertplein, zo blijkt uit het principale besluit en uit de bestreden beslissing, nooit serieus heeft onderzocht, laat staan dat zij zou hebben nagedacht over de mogelijkheden die deze locatie biedt. De door Greenpeace ingeschakelde deskundige heeft dat huiswerk – met gebruikmaking van objectieve gegevens, bekende kengetallen en een praktische instelling – wel gemaakt (zie pagina 14 tot en met 19 van zijn rapport). Hij komt tot de uitvoerig onderbouwde conclusie dat de locatie Dellaertplein geschikt is voor 2670 à 3337 demonstranten en dat daarbij geen belemmeringen voor ander noodzakelijk, komend en gaand, voetgangersverkeer zijn. De deskundige voegt daaraan toe dat dergelijke aantallen demonstranten in geval van nood de locatie - gelet op de ligging en feitelijke omstandigheden - moeiteloos binnen één minuut kunnen ontruimen. Als bedacht wordt dat Greenpeace voor de buitendemonstratie een maximum van 700 deelnemers had ingeschat, terwijl de demonstratie buiten zowel op

zaterdag als op zondag maar een paar uur zou duren, kan redelijkerwijs geen enkel bezwaar tegen het voorgestelde aantal stand houden.

22. De burgemeester erkent overigens in het bestreden besluit met zoveel woorden dat voor het door haar gehanteerde maximum van 200 betogers op het Dellaertplein geen cijfermatige onderbouwing beschikbaar is (pagina 3 onder *Dellaertplein*). De burgemeester vindt dat geen probleem want het aantal van 200 niet te verbieden demonstranten voor deze locatie “is gebaseerd op ervaringscijfers uit het verleden”. En verderop erkent de burgemeester opnieuw dat “... deze aantallen [...] aldus in het beperkingenbesluit niet precies [zijn] geduid”. Maar, verzekert de burgemeester, dat “betekent evenwel niet dat deze aantallen willekeurig zijn of niet zijn gebaseerd op de juiste feiten en omstandigheden”. Met dit alles geeft de burgemeester nog altijd niet ook maar het begin van een onderbouwing voor het verbieden van de demonstratie op het Dellaertplein voor zover deze het aantal van 200 personen te boven zou gaan. Dit is extra opvallend omdat de ambtenaren met wie Greenpeace in het begin de demonstratie besprak juist verwees naar een ervaringsgetal van 1.000 voor het Dellaertplein.
23. Greenpeace meent met het rapport van de deskundige en met het bovenstaande in elk geval de relevante feiten voor de aangekondigde demonstratie, binnen en buiten, in het juiste perspectief te hebben geplaatst.

Het advies van de Bezwaarschriftencommissie

24. De bezwaarschriften commissie heeft in de visie van Greenpeace de juiste hoofdvragen gesteld en deze ook op juiste manier beantwoord.
25. Dit betekent niet dat Greenpeace het op alle onderdelen met het advies van de commissie eens is, maar het is niet nodig om dat in het kader van dit beroep uitvoerig te behandelen. Dit geldt temeer nu de burgemeester het advies van de commissie op geen enkel onderdeel heeft overgenomen. In het navolgende concentreert Greenpeace zich dan ook op het bestreden besluit, welk besluit dus betrekking heeft op twee afzonderlijke primaire besluiten.

Het bestreden besluit van de Burgemeester - beperkingenbesluit

het beperkingenbesluit – algemeen

26. Wat opvalt aan het standpunt dat verweerder in deze zaak inneemt is dat verweerder op geen enkel moment laat merken zich bewust te zijn van de ter zake relevante, en inmiddels behoorlijk uitgekristalliseerde, rechtspraak. Verweerder merkt hier en daar terloops op de demonstratie te moeten *faciliteren*, maar in de praktijk blijkt dat ook slechts een woord te zijn dat als vlag geen substantiële lading dekt. In deze zaak behelst *faciliteren* grotendeels *verbieden* en verder *zoveel mogelijk beperken*.
27. In dit dossier is vanaf het begin door en zijdens Greenpeace juist veel aandacht besteed aan het relevante recht en de relevante rechtspraak. Die laatste bevestigt steeds opnieuw dat vrijheid van meningsuiting (artikel 10 EVRM) en vrijheid van vergadering en vereniging (artikel 11 EVRM) niet alleen maar vrijheidsrechten behelzen die door de Staat en zijn organen gerespecteerd dienen te worden, maar dat het juist ook een verplichting van de Staat is het uitoefenen van die rechten door de burger actief en feitelijk te ondersteunen en effectief mogelijk te maken. De dezerzijds eerder aangehaalde Nederlandse rechtspraak geeft daar sprekende voorbeelden van. In de onderhavige zaak is geen enkel onderdeel te ontdekken waar verweerder laat zien die *extra mile* te willen gaan om het uitoefenen van dit grondrecht door Greenpeace c.s. handen en voeten te geven. Dat is extra opmerkelijk nu Greenpeace niet alleen een 50-jarige reputatie heeft van zorgvuldigheid bij het actievoeren, maar ook van constructief overleg met autoriteiten over het invullen van voorgenomen acties, demonstraties, e.d.
28. Een andere rode draad in de aangehaalde rechtspraak is dat bij het gebruik maken van het demonstratierecht hinder voor derden “erbij hoort” en dus in beginsel aanvaard en geaccommodeerd moet worden, alles binnen redelijke grenzen van proportionaliteit. “Njet” komt in deze vocabulaire niet voor. Aan de eerder al aangehaalde rechtspraak voegt Greenpeace nog het volgende toe.
29. Op 15 en 16 februari 2018 voerde Greenpeace bij Schiermonnikoog op volle zee de 24-uurs Schier-je-weg-actie uit. Deze actie was gericht tegen proefgasboringen vlakbij een kwetsbaar natuurgebied, 20 kilometer uit de kust van Schiermonnikoog. Twee actievoerders werden voor deze actie strafrechtelijk vervolgd wegens verdenking van overtreding van artikel 43 van de Mijnbouwwet, welke bepaling in de wet werd opgenomen teneinde zwaarwegende veiligheidsbelangen te dienen. De Amsterdamse rechtbank stelde in die zaak vast dat de ten laste gelegde feiten bewezen waren en overwoog vervolgens [het citaat is zo lang omdat de overeenkomsten met en dus de relevantie voor de onderhavige zaak zo in het oog springen]:

“De rechtbank stelt voorop dat het recht op vrijheid van meningsuiting en het recht op betoging belangrijke grondrechten zijn. Zoals ook volgt uit de door de raadsman aangehaalde jurisprudentie van het Europese Hof van de Rechten van de Mens dient zeer terughoudend te worden omgegaan met een inperking van deze rechten.

Om te beoordelen of een inbreuk op voornoemde rechten van de verdachte gerechtvaardigd is, moet worden beoordeeld of de inbreuk bij wet is voorzien, of het verbod een legitiem doel dient en of het verbod noodzakelijk (proportioneel en subsidiair) is in het belang van onder meer de nationale veiligheid, de openbare veiligheid en de bescherming van de gezondheid.

De eerste twee vragen worden door de rechtbank bevestigend beantwoord. Artikel 43 van de Mijnbouwwet is ingevoerd bij wet in formele zin. Daarnaast is sprake van een legitiem doel van deze inbreuk, te weten de bescherming van de veiligheid en het beschermen van de gezondheid.

Voor de beantwoording van de derde vraag moet worden beoordeeld of een inbreuk (een veroordeling) in dit geval noodzakelijk is in een democratische samenleving. Daarbij moet altijd worden gekeken naar de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak. In dat kader stelt de rechtbank de volgende omstandigheden vast.

[...]

De mogelijkheden voor ontheffing van het verbod

Dat de risico's waar artikel 43 van de Mijnbouwwet tegen moet beschermen op zichzelf nog niet betekenen dat het betogingsrecht moet worden ingeperkt, geldt temeer gezien het feit dat het mogelijk is een ontheffing te krijgen om binnen een veiligheidszone van een mijnbouwinstallatie aanwezig te zijn. De rechtbank maakt hieruit op dat de veiligheidsrisico's van het betreden van de 500-meter-zone niet absoluut zijn. Leveranciers en anderen kunnen immers een dergelijke ontheffing krijgen om een boorplatform te bevoorraden of werkzaamheden uit te voeren, mits zij daarbij zekere veiligheidsvoorschriften in acht nemen. Uit de door de verdediging overgelegde stukken blijkt dat ook Greenpeace zich rekenschap heeft gegeven van de noodzaak om haar actie zo veilig mogelijk uit te voeren. Ook de officier van justitie heeft ter terechtzitting erkend dat het handelen van Greenpeace in deze zaak geen concreet gevaar heeft opgeleverd.

De wijze waarop de actie is voorbereid en uitgevoerd

Hoewel het voornemen om proefboringen op de Noordzee uit te voeren al geruime tijd bestond, werd de door [naam mijnbouwinstallatie] uit te voeren proefboring pas kort voor 15 en 16 februari 2018 door [bedrijf] aangekondigd.

Deze aankondiging is voor Greenpeace aanleiding geweest om (opnieuw) contact met [bedrijf] op te nemen om haar bezwaren tegen deze proefboring te bespreken. Dit contact heeft niet geleid tot het door Greenpeace beoogde resultaat, namelijk dat [bedrijf] niet zou doorgaan met de geplande proefboring. Daarop heeft Greenpeace besloten een actie uit te gaan voeren. Uit de informatie die de verdediging heeft overgelegd volgt dat Greenpeace de actie op en rond [naam mijnbouwinstallatie] zorgvuldig en professioneel heeft voorbereid en uitgevoerd. Vóór en tijdens de actie heeft zij de veiligheidsrisico's in kaart gebracht en open gecommuniceerd met alle betrokken partijen, zoals [bedrijf] en de Kustwacht. De actievoerders waren voorzien van professionele kleding en klimgerei en zijn onder begeleiding van medewerkers van Greenpeace ter plaatse gegaan, waarbij steeds is gekeken of het veilig was om de actie (verder) uit te voeren. Daarbij neemt de rechtbank tevens in aanmerking dat Greenpeace een grote en professionele organisatie is. Er was op 15 en 16 februari 2018 geen sprake van gevaarlijke weersomstandigheden die het veilig uitvoeren van de geplande actie bemoeilijkten of onmogelijk maakten.

Conclusie

Op grond van hetgeen hiervoor is overwogen is de rechtbank van oordeel dat de actie van Greenpeace van beperkte duur is geweest en slechts beperkte hinder heeft opgeleverd voor [bedrijf]. Bovendien heeft Greenpeace vooraf geprobeerd om [bedrijf] op minder ingrijpende wijze te overreden om niet door te gaan met de proefboring, door met haar in overleg te treden. Ten slotte vond de actie van Greenpeace plaats in het kader van een breed gevoerd maatschappelijk debat (dat ook nu nog plaatsvindt) over gasboringen. Onder deze specifieke omstandigheden is de rechtbank van oordeel dat een inbreuk op de rechten van de verdachte niet noodzakelijk was in een democratische samenleving.” (Rb. Amsterdam, 2 mei 2019, ECLI:NL:RBAMS:2019:4022)

30. Toepassing m.m. van precies dezelfde benadering op de onderhavige zaak zal eveneens tot de conclusie moeten leiden dat de hier door verweerder

gemaakte inbreuken op de grondrechten van Greenpeace c.s. niet noodzakelijk waren en dan ook achterwege hadden moeten blijven.

31. Evenzeer relevant is de Russische zaak waarin het EHRM uitdrukkelijk overwoog dat artikel 11 van het verdrag mede “includes the right to choose the time, place and manner of conduct of the assembly” ([Lashmankin and Others v. Russia](#), 7 februari 2017, r.o. 405) en “the court considers that the practice whereby the authorities allow an assembly to take place, but only at a location which is not within sight and sound of its target audience and where its impact will be muted, is incompatible with the requirements of Article 11 of the Convention.” (t.a.p., r.o. 426). Uit het arrest blijkt ook dat het inbreuk maken op dit aspect van het in artikel 11 neergelegde recht wellicht mogelijk is, maar dan op basis van concrete, precies aangeduide risico’s die een dergelijke inbreuk zouden kunnen rechtvaardigen (t.a.p., r.o. 437). Welnu, nergens heeft verweerder concrete risico’s ten grondslag gelegd aan het volledig verbieden van het binnen-deel van de voorgenomen demonstratie noch aan het grotendeels verbieden, qua tijd, locatie en aantal demonstranten, van het buiten-deel van de demonstratie.
32. Zie in verband met het volledig verbieden van de binnen-demonstratie ook de Hongaarse uitspraak van het EHRM d.d. 22 mei 2018 waarin het Hof overwoog:

“29. Furthermore, the Court observes that the site where the applicants had intended to hold their demonstration had a symbolic importance for the employees of the airport, and it is for this reason that they insisted on organising the demonstration there. The Court considers that in the present case it was the authorities’ duty to reflect on possible alternative solutions and propose other arrangements to the organisers (see *Primov and Others*, cited above, § 131). The domestic authorities nonetheless did not embark on an assessment of whether the employees of the airport had at their disposal alternative means of protecting their interest. Instead of considering measures which could have allowed the assembly to proceed in a manner that did not cause undue disturbance to road traffic in the proximity of the airport, the authorities imposed a ban on it. They resorted to the most radical measure of denying the applicants the possibility of exercising their right to freedom of assembly.

30. Thus, a fair balance between the legitimate aim and the means for attaining it was not attained. Accordingly, the Court does not consider that disruption to the traffic in the direction of the airport was sufficient

reason for a total ban on the demonstration.” ([*United Civil Aviation Trade Union and Csorba v. Hungary*](#), 22 mei 2018, r.o. 29 en 30)

33. Volgens deze en eerder in deze procedure aangehaalde rechtspraak is het enkele verwijzen naar de veiligheidsrisicogebiedstatus van Schiphol, niet voldoende om een inbreuk op artikel 10 en 11 EVRM te rechtvaardigen. Dat wordt uiteraard niet anders door, zoals verweerder doet, die verwijzing bij voortduring te herhalen.

het beperkingenbesluit – afzonderlijke aspecten

34. Verweerder focust zich in het bestreden besluit exclusief op het Advies van de Bezwaarschriften commissie. Het onderhavige beroepsschrift is ruimer van benadering en zet ook op een rij, vaak middels verwijzing naar wat eerder door Greenpeace c.s. is gesteld, waarom de primaire besluiten niet in stand kunnen blijven en de nu bestreden beslissing even min.
35. In het navolgende gaan eisers in op de door verweerder gegeven onderbouwing voor het niet-overnemen van het advies van de commissie. Die onderbouwing begint op pagina 2 van het bestreden besluit.

ad Beperking in tijd

36. Verweerder lijkt hier te stellen dat de discussie over de al dan niet toegankelijkheid van Plaza tussen middernacht en 04.00 uur niet (meer) aan de orde is. Wat daarvan ook moge zijn, eisers hechten er aan hier nog mét de adviescommissie op te merken dat het “afsluiten” van Plaza tussen 00.00 en 04.00 uur op zijn best een eigenaars-beslissing, dus een beslissing van Schiphol, maar niet van de burgemeester. De private eigenaar kan echter de publieke status van een openbare plek plaats niet eenzijdig veranderen. Dat Plaza en het Dellaertplein openbare plaatsen zijn is, het is vastgesteld door de commissie, tussen partijen niet in geschil (pagina 6 van het Advies, eerste alinea). Tegen dat onderdeel van het advies heeft verweerder geen bezwaar gemaakt, zodat deze kwestie verder kan blijven rusten.
37. Voor zover een beperking in de tijd voor “buiten” aan de orde is, stelt de burgemeester dat het betogingsverbod tussen 18.00 uur en zonsopgang noodzakelijk is omdat de KMar in het donker geen toezicht kan houden. Dit is onbegrijpelijk en in elk geval onjuist en in elk geval niet een reden die dit verbod kan dragen. Onbegrijpelijk, omdat in bedoeld tijdsblok op het Dellaertplein de zeer overvloedige verlichting van het plein niet wordt uitgezet en deze verlichting zo uitbundig is dat er bijgevolg geen verschil is met het zicht overdag, wat uiteraard ook juist de bedoeling is. De overweging van de burgemeester is onjuist, omdat het verbod op dichte tentjes door

Greenpeace niet is bestreden. Niet-dragend, omdat overigens niet kan worden ingezien op welke plekken precies de KMar dan niet zou kunnen functioneren, terwijl verweerder geen concrete, zwaarwegende, issues heeft genoemd die zich tussen 18.00 uur en zonsopgang op het steeds rustiger wordende voorplein zouden kunnen voordoen.

ad Beperking in locatie en ad Dellaertplein

38. De commissie heeft terecht overwogen dat verweerder de stelling dat de KMar zijn werk niet zou kunnen doen bij een betoging binnen en buiten “op geen enkele wijze met stukken [heeft] onderbouwd”. De rechtspraak is over de noodzaak van een degelijke onderbouwing volstrekt duidelijk: er moeten concrete, redelijkerwijs te verwachten problemen ontstaan van de categorie van Artikel 2 van de Wom, die buitengewoon ernstig van omvang zijn, die exclusief toe te schrijven zijn aan de demonstratie en die zich zonder demonstratie *nooit* zouden *kunnen* voordoen (de lijst van de KMar bevat allerlei incidenten waarop men ook zonder een Greenpeace-demonstratie voorbereid moet zijn, bv. “Damschreeuwer” en “steekincident”), én het moet dan gaan om problemen die mét demonstratie onmogelijk in goede banen te leiden zouden zijn. Bij dat laatste dient dan nog te worden meegewogen dat Greenpeace een zeer ervaren partij is, zelf voorzorgsmaatregelen had getroffen door middel van de aanwezigheid van “sfeerbeheerders” (vroeger noemden we dat “ordedienst”), door het aanwijzen van contactpersonen die gedurende de gehele demonstratie voor de KMar bereikbaar waren, en door het in stand houden van een “rode knop procedure”, door middel waarvan bij een calamiteit de demonstratie in één keer afgeblazen kon worden. Greenpeace droeg er zorg voor dat deze afspraken bij alle deelnemers aan de demonstratie bekend waren.
39. Bij gebreke van enige onderbouwing is het dan ook redelijk de vraag op te werpen waarom een demonstratie op het Dellaertplein overdag, van 12.00 tot 15.00 uur, van maximaal 700 personen onoverkomelijke problemen oplevert terwijl er in augustus van elk jaar op piekdagen 100.000 vertrekkende en 100.000 arriverende passagiers, plus aanhang, kunnen worden geaccommodeerd terwijl op de dagen van de aangekondigde demonstratie slechts van circa 50.000 vertrekkende en 50.000 arriverende passagiers, plus aanhang, sprake zou zijn. Dat is in het geheel niet aannemelijk gemaakt en verweerder heeft ook niet een poging ondernomen dat te doen.
40. De (overigens niet-gedateerde) “samenvatting advies KMar” die verweerder aan het bestreden besluit heeft gehecht, brengt daarin geen verandering. Niet alleen omdat dit niet het oorspronkelijke advies is, maar ook omdat de conclusie van deze lange *bullet*-lijst van KMar-punten redelijkerwijs geen

andere kan zijn dan dat het Schiphol-gebied onder geen enkele omstandigheid ooit geschikt zal zijn voor welke demonstratie van welke aard en omvang dan ook. Daarbij moet dan wel worden aanvaard dat niet valt in te zien dat met deze opsomming van risico's Schiphol überhaupt ooit geschikt zou zijn voor het accommoderen van de 100.000 komende en gaande passagiers per dag in december. Laat staan voor het dubbele aantal in augustus. Met dit laatste is dan ook meteen gedemonstreerd dat de *bullet*-lijst van de KMar als zodanig niet als motivering van de bestreden besluiten kan worden gebruikt.

41. De deskundige van Greenpeace (20 jaar Crowd-management ervaring bij de politie) zegt dat een menigte van 3.000 demonstranten op het Dellaertplein bij een calamiteit het plein binnen een minuut kan verlaten. Greenpeace liet per brief van 22 november 2019 weten dat ze het buiten-aantal op 700 zouden maximeren.
42. Verweerder maakt met de bestreden besluiten ernstig inbreuk op niet de minste van de grondrechten die de burger onder meer gegeven zijn teneinde in een democratische rechtsstaat een bijdrage te kunnen leveren. Het maken van zo'n inbreuk is niet onder alle omstandigheden verboden, maar het is wel aan het inbreuk makende openbaar gezag de noodzaak daartoe grondig te motiveren.
43. Verweerder doet dat niet, maar opent wel de aanval op Greenpeace (pagina drie, bovenste helft) als de onredelijke partij. De reputatie van Greenpeace, ondersteunt die aanval in het geheel niet; belangrijker nog, dit dossier ondersteunt die gedachte evenmin. Greenpeace wordt geconfronteerd met het voornemen van de burgemeester de ruimschoots tevoren aangemelde demonstratie in tijd en in plaats en in omvang per saldo voor 90% te verbieden. Dat is geen uitnodiging voor serieus overleg om er uit te komen. En bij al het overleg dat desondanks plaatsvond, heeft Greenpeace nooit anders dan nul op het rekest gekregen.

tussenconclusie

44. Onder het kopje *Dellaertplein* erkent de burgemeester dat een cijfermatige onderbouwing van het bestreden besluit ontbreekt, geeft vervolgens een opsomming van de diverse functies van dit plein en verwijst naar de status "veiligheidsrisicogebied" om op basis van dit alles te concluderen dat, kort gezegd, de marechaussee de aangekondigde demonstratie er echt niet bij kan hebben. Deze passage bevestigt slechts wat door Greenpeace en ook door de commissie herhaaldelijk is vastgesteld: de twee primaire Besluiten zijn totaal onvoldoende onderbouwd om de diverse inbreuken op de grondrechten van

Greenpeace c.s. rechtens te kunnen dragen. Het nu in hoger beroep bestreden besluit maakt dat niet anders.

Het bestreden besluit van de Burgemeester – het noodbevel

45. In de eerste plaats een algemene overweging. Een partij die bouwt op basis van een nog niet onherroepelijke bouwvergunning doet dat op eigen risico. Als dat risico - vernietiging van de vergunning - zich later inderdaad realiseert dan heeft de bouw zonder rechtsgeldige vergunning plaatsgevonden. Dat kan ertoe leiden dat het gebouwde moet worden gesloopt en dat de bouwer eventuele schade ontstaan ten gevolge van het bouwen zonder rechtsgeldige vergunning zal hebben te vergoeden. Greenpeace heeft overigens niet het voornemen over schadevergoeding te beginnen - al helemaal niet in de onderhavige procedure - maar ter bepaling van de gedachten leek deze overweging nuttig te kunnen zijn.
46. Het staat vast dat verweerder het lot van het Noodbevel heeft verknoopt met het lot van het Beperkingenbesluit: achter de gedachtestreepjes drie tot en met negen is die verknoping vastgelegd. Het baseren van dit – vanuit grondrechtelijk perspectief zeer ingrijpende – noodbevel op een onrechtmatig genomen besluit kan per definitie niet tot een rechtsgeldig bevel leiden.
47. Het tiende gedachtestreepje is een feitelijke - volgens eiseres overigens onjuiste - vaststelling die als zodanig het geconstateerde gebrek in het bevel niet kan helen, zeker niet nu elders in dit dossier blijkt dat verweerder dit “aanhouden en overbrengen” baseert op haar bevoegdheden krachtens de Wom.
48. Het elfde gedachtestreepje legt een causaal verband met al het daaraan in het Noodbevel voorgaande en kan dus ook geen doel treffen. Dit nog daargelaten dat de feitelijke situatie, beschreven in het bezwaarschrift van Greenpeace c.s. d.d. 24 januari 2020 (stuk 19 in de lijst van Mr. Dankbaar), op zichzelf het inzetten van een Noodbevel in het geheel niet rechtvaardigt. Immers, de daarbij opgenomen foto's laten zien dat een enkele afzetting met zo'n rood-wit afzetting lint in combinatie met enkele tientallen marechaussees afdoende waren. Te oordelen aan het aantal toeschouwers achter het rood-witte lint deed dit alles bepaald niet denken aan “rampen”, “oproerige beweging” of “ernstige wanordelijkheden”. Daarbij moet worden bedacht dat algemeen

wordt aangenomen dat de “ernstige wanordelijkheden” van artikel 176 gemeentewet, inderdaad substantieel ernstiger zijn dan de “wanordelijkheden” uit de Wom. Welnu, als de onderbouwing van het Wom-besluit al een onvoldoende draagkrachtige motivering oplevert dan is die zelfde onderbouwing zeker onvoldoende voor het veel zwaardere en veel ingrijpender noodbevel van artikel 175 Gemeentewet.

49. Het al genoemde bezwaarschrift van Greenpeace van 24 januari 2020 is grondig, uitvoerig en uitvoerig onderbouwd. De inhoud daarvan is op geen enkel punt daadwerkelijk weersproken, laat staan weerlegd door verweerder. Eisers handhaven alles wat daar is gesteld onverkort tenzij uit enig onderdeel van dit beroepschrift zou blijken dat zij van een specifiek onderdeel afstand nemen.
50. Geheel ten overvloede werpen eisers nog een wat minutieuzere blik op de specifieke bewoordingen van de afzonderlijke bevelen, neergelegd in het Noodbevel. Dat is nodig omdat – het staat tussen partijen vast – het noodbevel beoogd inbreuk te maken op verschillende grondrechten van diegenen tot wie het zich gericht.
51. Het noodbevel richt zich uitsluitend op bepaald omschreven personen, die aan twee kenmerken moeten voldoen:
 1. Ze moeten zich op Schiphol Plaza bevinden en er, kort gezegd, typisch als betogers uitzien en/of zich als zodanig gedragen;
 2. Ze moeten op Schiphol Plaza verblijven “met het kennelijke doel de openbare orde te verstoren of daartoe aan te zetten”.
52. Het eerste vereiste is in feite een sleepnet-criterium en kan niet tot rechtsgeldige handhaving van dit bevel leiden vanwege een ontbrekende specificiteit. En het tweede vereiste is eerder een garantie dat elke vorm van handhaving van dit bevel onrechtmatig zal zijn, nu geen van de ter plekke aanwezige betogers het doel – laat staan het kennelijke doel - had de openbare orde te verstoren of daartoe aan te zetten. Het gebruik van deze bewoordingen veronderstelt dat het bevel niet bedoeld is voor betogers die, ondanks hun passende kledij, *niet* het kennelijke doel hadden de orde te verstoren, maar in de praktijk is eenvoudigweg iedereen die op de bedoelde foto's door de marechaussee was ingesloten, aangehouden, meegenomen, gevankelijk weggevoerd en op tientallen kilometers verderop vrijgelaten.
53. Dan de afzonderlijke onderdelen van het bevel.

- Punt 1. is op zichzelf duidelijk;
 - Punt 2. lijkt ook duidelijk, maar het bevel verplicht ook tot het “al dan niet” meenemen van “voorwerpen, stoffen en goederen die een gevaar vormen voor de openbare orde of openbare veiligheid”;
 - Punt 3. verplicht tot medewerking aan een tijdelijke verplaatsing naar een door de burgemeester aangewezen locatie/gebied en met een door de burgemeester aangewezen middel van vervoer. Er is geen bijlage bij het besluit gevoegd waarin de door de burgemeester aangewezen locaties en vervoermiddelen staan vermeld;
 - Punt 4. lijkt enigszins op punt 2. Qua onduidelijkheid en bevat daarnaast een vorm van verbeurdverklaring voor een categorie “middelen” die vraagt om totale willekeur.
54. Kortom, dit bevel dat in de literatuur veelal wordt bekritiseerd door het gemis aan rechtsbescherming en afwezigheid van democratische controle, bijvoorbeeld zoals die wel door de gemeenteraad wordt uitgeoefend bij een Noodverordening (zie eerder in dit dossier de uitvoerige literatuurverwijzingen, waaronder <https://www.openbareorde.nl/tijdschrift/burgemeester-haarlemmermeer-ging-zijn-boekje-ver-te-buiten/>. Dit Noodbevel is bovendien qua inhoud op een uiterst lapidaire manier ingevuld en geformuleerd. Het is ook zonder verder betoog duidelijk dat deze “tijdelijke verplaatsing” die feitelijk op vrijheidsbeneming neerkomt en de betrokken personen vervoert naar plaatsen waar zij - in elk geval op dat moment - niet wensten te zijn, in strijd met de grondwet en in strijd met diverse verdragsrechtelijke grondrechten, in elk geval met artikel 5 EVRM en artikel 2 van het Vierde Protocol, is. Zonder een glasheldere bij wet in formele zin neergelegde grondslag kan dat in onze rechtsstaat niet. Het Vierde Protocol bij het EVRM bepaalt onder meer:

Artikel 2. Vrijheid van verplaatsing

- 1 Een ieder die wettig op het grondgebied van een Staat verblijft, heeft binnen dat grondgebied het recht zich vrijelijk te verplaatsen en er vrijelijk zijn verblijfplaats te kiezen.
- 2 Een ieder heeft het recht welk land ook, met inbegrip van het eigen land, te verlaten.
- 3 *De uitoefening van deze rechten mag aan geen andere beperkingen worden gebonden dan die die bij de wet zijn voorzien* en in een democratische samenleving noodzakelijk zijn in het belang van de nationale veiligheid of van de openbare veiligheid, voor de handhaving van de openbare orde, voor de voorkoming van strafbare feiten, voor de bescherming van de gezondheid of van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

4 De in het eerste lid genoemde rechten kunnen ook, in bepaalde omschreven gebieden, worden onderworpen aan beperkingen die bij de wet zijn voorzien en gerechtvaardigd worden door het algemeen belang in een democratische samenleving. (cursivering toegevoegd)

55. Artikel 175 gemeentewet voorziet in elk geval niet in de beperking die hier aan de orde is. Dat wordt niet anders wanneer de minister per brief verklaard dat je dat alles gewoon als onderdeel van artikel 175 gemeentewet moet opvatten. Dat is niet alleen volledig in strijd met de rechtszekerheid waarmee een dergelijke inbreuk omgeven behoort te zijn, maar het is ook rechtstreeks in strijd met de zojuist aangehaalde verdragsbepaling. Overigens geldt ook hier dat verweerder niet heeft duidelijk gemaakt dat de hier opgelegde beperkingen in dit concrete geval “in een democratische samenleving noodzakelijk zijn”. De feiten laten zien dat van een dergelijke noodzaak in de verste verte geen sprake was.

Conclusie

Het in dit hoger beroep bestreden besluit, waarmee de bezwaren van Greenpeace c.s. tegen de twee afzonderlijke primaire besluiten ongegrond worden verklaard en werden verworpen, kan niet in stand blijven. Greenpeace c.s. verzoeken de rechtbank Noord-Holland het onderhavige beroep gegrond te verklaren, het bestreden besluit te vernietigen en ook, alsnog, de bezwaren van Greenpeace c.s. tegen elk van de twee primaire besluiten gegrond te verklaren, onder vernietiging van die besluiten en met veroordeling van de burgemeester in de kosten van deze procedure in beide instanties.

advocaat